

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: V. S., nar. X., státní X.
t. č. pobytem X.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 10. 6. 2019, č. j. OAM-97/ZA-ZA11-VL16-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2019, č. j. OAM-97/ZA-ZA11-VL16-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že se

žalobci mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

2. Podle napadeného rozhodnutí po posouzení tvrzení žalobce dospěl žalovaný k závěru, že v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Dle žalovaného žalobce nebyl nikdy členem žádné politické strany.
3. Žalovaný následně nedospěl k závěru, že by žalobce ve vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Dle žalovaného je důvodem žádosti žalobce pouze snaha o legalizaci pobytu v České republice, neboť zde hodlá žít a ve vlasti má problémy s partnerkou a teď i policií. Tento problém se dle žalovaného netýká situace v zemi původu a nijak nesvědčí o tom, že by mohl být na Ukrajině vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný taktéž poukázal na to, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až na konci ledna 2019, byť z vlasti vycestoval v polovině května 2017 do Polska, kde pracoval a od konce měsíce srpna 2017 pobýval a pracoval v ČR, a že žalobce tak učinil až druhý den po propuštění z výkonu vazby. Žalovaný uzavřel, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z 24, přičemž oblast, odkud pochází žalobce, je od těchto míst vzdálena.
4. Taktéž žalovaný nespatrił důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13 zákona o azylu, neboť v ČR nebyl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce.
5. Na situaci žalobce ani nedopadá § 14 zákona o azylu, žalovaný neshledal skutečnosti zvláštního zřetele hodné pro udělení humanitárního azylu.
6. Taktéž žalovaný nepřistoupil k udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobce neuvedl, a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Ke zhoršené bezpečnostní situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že z dostupných zdrojů vyplývá, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by vzhledem k tomu, odkud žalobce pochází, pro něj znamenal jakékoliv nebezpečí.
7. Žalovaný ani nedospěl k závěru, že by doplňková ochrana byla udělena některému z příslušníků rodiny žalobce ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu.
8. Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu, neboť nesouhlasí s argumentací žalovaného, že svou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal účelově s cílem legalizace svého dalšího pobytu na území ČR. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, podle kterého skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také snaha o legalizaci pobytu na území ČR, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti. Dále podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2019, č. j. 8 Azs 27/2019-52, čas podání žádosti o mezinárodní ochranu by neměl sám o sobě být k tíži žadatele a správní orgán žádost nemůže posuzovat jako účelovou k legalizaci pobytu. Žalobce má za to, že přestože

nepodal žádost o mezinárodní ochranu bezprostředně po vstupu na území ČR, uvedl v rámci předmětného řízení skutečnosti, které z pohledu zákona o azylu za splnění dalších podmínek mohou být relevantní minimálně ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

9. Žalobce se domnívá, že byl na svých právech zkrácen v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení, neboť žalovaný nesprávně vyhodnotil plnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany a nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Pro své rozhodnutí si neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Žalobce nepovažuje za objektivní informace, které žalovaný shromáždil v průběhu správního řízení pro vydání rozhodnutí. Namítá, že požadavky na přesné a aktuální informace z různých zdrojů nebyly naplněny podle § 23c písm. c) zákona o azylu.
10. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě k námitce žalobce ohledně toho, že rozhodnutí je založeno na nesprávném vyhodnocení plnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany a na nesprávném posouzení skutkového stavu věci, uvedl, že se situací žalobce dostatečně zabýval a důkladně posoudil všechny skutečnosti, které žalobce uváděl. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání zákonného rozhodnutí. Žalovaný se podrobně zabýval bezpečnostní a politickou situací na Ukrajině a shromáždil k ní adekvátní a aktuální informace.
12. Žalovaný posuzoval, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Ukrajina se řadí mezi bezpečné země původu (kromě Krymu a částí Doněcké a Luhanské oblasti) definované čl. 37 Směrnice Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 a splňuje kritéria pro hodnocení podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Z dostupných informačních zdrojů je žalovanému známo, že v zemi žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možné pokládat za vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu. S odkazem na informační zdroje, které jsou součástí správního spisu, žalovaný konstatuje, že není žádný důvod domnívat se, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace ve dvou z celkového počtu 24 oblastí Ukrajiny, rozšířil i do dalších částí země. Poslední místa pobytu žalobce byla v Ivano-Frankovské oblasti, vzdálené od oblasti ozbrojených střetů a zhoršená bezpečnostní situace se oblastí netýká. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti; ukrajinské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin.
13. Žalovaný se zabýval dále otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Znění tohoto zákonného ustanovení bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ vycházel proto žalovaný z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost

špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možné pokládat trest za „ponižující“ a aplikovat tento článek, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalovaný však k takovému závěru nedospěl a domnívá se, že doplňkovou ochranu lze shledat pouze tam, kde nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, reálně a bezprostředně hrozí. Žalobce v průběhu správního řízení nezmínil, že by důvodem jeho odchodu z vlasti byly jakékoliv problémy s ukrajinskými orgány či bezpečnostními složkami. Jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl snahu najít si lepší pracovní uplatnění, problémy s přítelkyní (druhou manželkou) a bezpečnostní a politickou situaci na Ukrajině. Podle Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018 nic nenavádí ani tomu, že by žalobce byl v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižen za svoji azylovou žádost v zahraničí. Ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu ze strany státních orgánů. Případné vycestování žalobce hodnotil po posouzení informací a odkazuje na obsah správního spisu.

14. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

15. Žaloba není důvodná.
16. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
19. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázané, že dne 27. 1. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 30. 1. 2019 poskytl údaje k podané žádosti. Uvedl, že je ukrajinské národnosti a hlásí se ke křesťanství. Ke svému politickému přesvědčení sdělil, že byl proti vládě, která byla u moci a že na Majdanu pomáhal s barikádami. Později vyjadřoval názory, že se nic nezměnilo, že je situace pořád stejná a že to bylo prodejné, následně začal mít problémy, a proto utekl do Evropy. Od roku 2016 je rozvedený, jeho bývalá manželka žije s jejich dcerou na Ukrajině. Až do svého vycestování z Ukrajiny v roce 2017 žil ve městě Perehinske v Ivano-Frankovské oblasti. V Polsku pobýval do konce srpna 2017 a do ČR přicestoval autobusem koncem tohoto měsíce anebo začátkem září 2017. Cestovní pas nemá.

20. Téhož dne proběhl s žalobcem pohovor, při němž mj. uvedl, že naposledy žil se svými rodiči v Ivano-Frankovské oblasti. Ve vlasti se živil prací na stavbách. Ke konkrétním důvodům odchodu z vlasti sdělil, že měl problémy s dívkou, politické problémy a problémy s policií. Když byl před dvěma týdny v ČR ve věznici, tak se od české policie dozvěděl, že jej na Ukrajině hledá policie a že neví, z jakých důvodů. Žalobce se pokoušel na Ukrajinu volat a řekl, aby mu poslali dokumenty. Volal také tetě, aby šla na policii a nějaké dokumenty získala. Dle tety před půl rokem k nim domů přišla policie a ptala se na žalobce. Žalobce zde má ohlášený pobyt. Před odjezdem z Ukrajiny žádné problémy s policií neměl. Problémy měl mít pouze s přítelkyní, neboť jej vydírá, že si něco udělá a že spáchá sebevraždu. Několikrát byla v nemocnici, předávkovala se léky a musel jí být vypumpován žaludek. Jejich vztah začal v roce 2015 a trval do odjezdu žalobce. Následně potvrdil, že od roku 2016 jsou manželé, ale neví, zda nepodala žádost o rozvod, nejsou spolu v kontaktu. K dalším problémům uvedl, že není spokojený s vládou. Dle jeho vyjádření na Ukrajině nic nejde, nedostal povolení ke zřízení biliárového klubu. Zkoušel být ve straně Leško, ale když viděl, jak to tam chodí, že je to o korupci, kupování hlasů ve volbách, podplácení, tak si řekl, že je to stejné jako předtím. Lidé dle žalobce nemohou mít normální práci. Kromě již uvedeného nebyl politicky aktivní. Potvrdil, že se svou politickou aktivitou nikdy problémy neměl, a to ani se státními orgány. V ČR byl dne 24. 11. 2018 omezen na osobní svobodu, neboť jel autem a při kontrole policií nadýchal 1,25 promile alkoholu, přičemž ukázal rumunské doklady. Cizinecká policie následně zjistila, že se jedná o falešné doklady. Dva měsíce pobýval ve vazbě a propuštěn byl dne 25. 1. 2019. V ČR v té době neměl žádné oficiální bydlení, a proto jej tam drželi, aby se nikde neskryval. Nakonec mu policisté řekli, že jej z ničeho neobviňují. V ČR nemá žádné rodinné ani jiné osobní vazby. Za cílový stát při odjezdu z Ukrajiny žalobce označil ČR. V Polsku pracoval na polích a stavbách. Svůj odjezd do ČR odůvodnil tím, že si zde chtěl nejdříve najít práci, jakmile ji našel, tak odjel. Polské vízum si vyřídil přes agenturu. Žádný problém neměl ani s vycestováním ze své země.
21. Ve správním spise jsou založeny informace o zemi původu, ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně se jedná o Informaci MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 15. 5. 2018 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti – Návrat do vlasti při dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace MZV ČR č. j. 107283/2016-LPTP ze dne 25. 7. 2016 – Možnost podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, a Informace OAMPP ze dne 19. 9. 2018, Ukrajina: Situace v zemi, politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby.
22. Krajský soud v této souvislosti uvádí, že v řízení ve věcech mezinárodní ochrany má žadatel o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení, neboť pouze on svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Správní orgán zjišťuje skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, pokud žadatel tyto důvody alespoň tvrdí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86). Na žalobce tedy ve správním řízení leželo břemeno tvrzení azylově relevantních důvodů. Tuto svou povinnost však neunesl, neboť netvrdil důvody, které by odůvodňovaly udělení jedné z forem mezinárodní ochrany.

23. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil, zda nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany.
24. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
25. Podle odstavce 3 za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
26. Krajský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu tak v posuzovaném případě zjevně nebyl naplněn.
27. Stejně tak v případě žalobce nelze dospět k závěru, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
28. K bezpečnostní situaci na Ukrajině, a tedy i možnému důvodu udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu, lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, kupříkladu na jeho usnesení ze dne 4. 10. 2018 č. j. 5 Azs 115/2018-34: „*Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015-23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016-36). Oblast, z níž stěžovatel pochází, se nachází na samém západě země, dle vlastního vyjádření stěžovatele před odjezdem z Ukrajiny žil na západě Ukrajiny ve městě Rovno, tedy „v místech nacházejících se pod plnou kontrolou ukrajinské ústřední vlády a kde v současné době žádné ozbrojené střety neprobíhají a nedochází k žádným bezpečnostním incidentům.“ (jak vyplývá z informace OAMP - Ukrajina ze dne 24. 7. 2017 založené ve spise).*“ Přestože se v citovaném usnesení hovořilo zejména o situaci v městě Rovno, dle závěru soudu jsou východiska obsažená v odkazovaném usnesení Nejvyššího správního soudu plně použitelná i v daném případě, Ivano-Frankovská oblast se nachází na západě Ukrajiny, a tudíž se nepříznivá bezpečnostní situace na východě země nedotýká bydliště žalobce v zemi původu.

29. Z tvrzení žalobce uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č. j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „*nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho*“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu, jakož ani z tvrzení žalobce nevyplývá.
30. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností tvrzených žalobcem, při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země. Žalobce pochází z Ivano-Frankovské oblasti, která se nachází na západě Ukrajiny. Nejvyšší správní soud opakovaně uvedl, že na Ukrajině nelze ani dříve ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu je správný.
31. Nutno taktéž podotknout, že i když žalobce nenamítal, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí, žalovaný se touto otázkou zabýval dostatečným způsobem na straně 10 napadeného rozhodnutí.
32. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
33. Co se týče problémů s manželkou žalobce, jedná si pouze o jeho soukromou záležitost, jež nelze řešit udělením azylu či doplňkové ochrany a nespadá tak pod žádný azylově relevantní důvod. Jak správně uvedl žalovaný, tyto problémy měl nejdříve žalobce řešit ve své zemi, a to buď se zdravotními, policejními nebo jinými správními orgány.
34. Dle ustálené judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003-47) správní orgán (soud) nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a správní orgán (soud) není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42).
35. Z důvodu shody názoru zdejšího soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí soud odkazuje na podrobné a vyčerpávající odůvodnění napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, ze dne 2. 7. 2007 č. j. 4 As 11/2006-86).
36. Krajský soud dále posoudil okruh námitek týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Krajský soud k tomu předně uvádí, že správní orgán zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí v první řadě z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41). Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení

mezinárodní ochrany je samotný žadatel o udělení mezinárodní ochrany, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích řízení o udělení mezinárodní ochrany vychází (usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38). Podle § 23c písm. c) zákona o azylu mohou být podkladem pro rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem.

37. Dikce § 23c zákona o azylu do vnitrostátního práva promítá požadavek čl. 10 odst. 3 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Z něj plyne členským státům EU povinnost zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů, a aby tyto informace měli k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádostí a rozhodování o nich (srov. rozsudek ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017-56). Informace týkající se obecné situace v zemi původu jsou tak podkladem pro vydání rozhodnutí, a skutková zjištění žalovaného v nich musí mít oporu ve správním spisu, jen pokud i zprávy o situaci v zemi původu, které sloužily jako podklad pro rozhodnutí, byly v úplnosti učiněny součástí správního spisu (srov. rozsudek ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018-42). Stěžovatelka v žalobě požadovala citaci konkrétních částí zpráv v napadeném rozhodnutí, žalovaný však takto postupoval např. na s. 10 ve vztahu k posouzení kubánské migrační politiky. Žalobce ani konkrétně neuvádí, které zprávy nejsou aktuální či stran kterých skutečností jsou podklady nedostačující.
38. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považoval za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, a v jeho případě nejsou zřejmé důvody, pro které nemohl sdělit všechny důvody pro udělení azylu již v řízení před správním orgánem. Seznámení se s podklady ani jejich doplnění nežádal.
39. Na tomto místě je nutno připomenout, že ze žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a z protokolu o pohovoru k této žádosti je zřejmé, že se žalobce snaží legalizovat prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu svůj pobyt na území ČR, neboť jak sám uvedl, ČR byla jeho cílovou zemí. Z Ukrajiny vycestoval již s účelem najít si zde práci.
40. Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky nezakládá důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V odůvodnění rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, Nejvyšší správní soud konstatoval, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Není ani prostředkem pro řešení takových problémů, které nastaly po příchodu cizince na území ČR. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území České republiky není v žádném případě důvodem pro udělení azylu. K obdobným závěrům dospěl kasační soud také v odůvodnění rozhodnutí ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005-48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005-53, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69. Žalobce však činí přesně to, co soudní praxe označila za nepřijatelné - prostřednictvím institutu azylu se snaží legalizovat svůj pobyt na území České republiky.

41. Po provedeném řízení soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.
42. Výrok II o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyla v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. března 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.